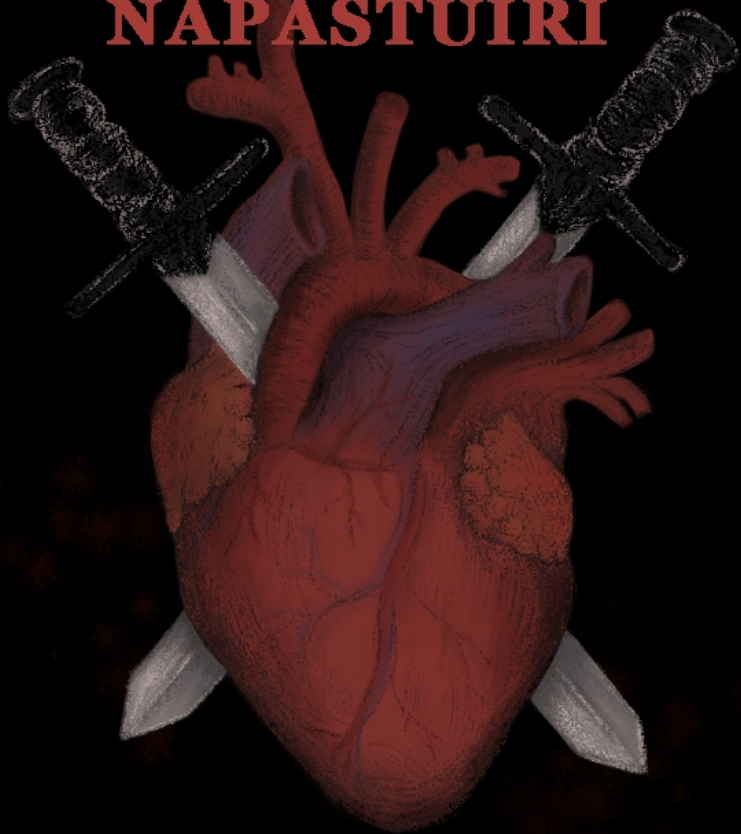

**CUȚITE PENTRU
NĂPĂSTUIRI**

SAN CLAUDE

Copyright Sâncrăian Claudiu

San Claude

**CUȚITE
,
PENTRU
NĂPĂSTUIRI**

București
2021

Data apariției: Februarie 2021
Coperta: Ștefania Tănase

Contact:
WWW: sanclaude.ro
Instagram: [san.claude21](https://www.instagram.com/san.claude21)

CUȚITE PENTRU NĂPĂSTUIRI de San Claude

Cuprins

Moșele greșite.....	6
Emil Necrofil.....	11
Vitrina din cofetărie.....	14
Cerneala și Foaia.....	19
Crăciun Alien.....	22
Năpăstuitorul.....	36
Și trăiesc consecințe.....	45
Fantoma de la aparate.....	50
Viermii dezamăgiți.....	53

Moaşele greşite

Totul era în ceață pentru Ana. De fapt, dacă e să fim realiști, ceața părea a fi un fum înecăcios. Acesta o sufoca lent și amețitor. Îi venea cu o mână să își smulgă ochii din orbite, iar cu cealaltă să-și înjunghie urechile. Nevoia de absență a vizualului și auditivului devenise o prioritate. Doar că, nici dacă avea curajul de a se automutila, nu putea reuși. Corpul strâns legat de stâlpul din lemn nu-i permitea nici o mișcare. Sfoara îi ardea pieptul

Se afla prizonieră într-un beci și nu unul obișnuit. Era ceea ce se putea numi “încăpere pentru activități criminale”. Cel puțin asta au învățat-o filmele de groază.

Pe o masă se aflau cuțite murdare, alături de seringi cu ace rupte. Două scrumiere vomitau chiștoace, iar scrumul împrăștiat s-a contopit cu stropi de sânge. Sau poate sângele avea acea culoare fiindcă s-a închegat? Nu conta.

Pereții mucegăiți erau îmbrăcați în tablouri sinistre. Picturile înfățișau tragediile ce s-au încolăcit în jurul lumii. Ana privi mai întâi Turnurile Gemene după prăbușire. Imaginea era înrămată pe zidul din partea opusă. Următorul tablou ce i-a atras atenția era cel din stânga sa. Acesta prezenta un club în flăcări. Îi cunoștea povestea foarte bine. Drama s-a petrecut în 2015.

În rest, asimilă restul picturilor cu ochi rapizi. Sate sărace din Africa, oameni uciși în războaie, boli răspândite. Sacul nenorocirilor nu avea fund.

Nu era singură în beci. Trei femei strânse într-un cerc plănuiau ceva în șoaptă. Deci, se aflau patru oameni în încăpere. Mai bine zis cinci, dacă e să luăm în calcul și copilul aflat în pântecul său. În orice moment avea să nască. Dar cum să-și aducă pe lume copilul în astfel de condiții?

Ana striga înspăimântată. Femeile schiloade și îmbrăcate zdrențuros nu o ascultau. Șuşoteau între ele de parcă ea nu era prezentă. Frica o tăia cumplit.

Nu pricepea cum a ajuns acolo. Cu câteva minute în urmă, trecea de uşile spitalului. Trebuia să nască, iar un medic specialist i-a spus că moaşa sa se pregăteşte pentru ajutor. Apoi s-a trezit în beci, legată de stâlp și gata de a da viață unui băiețel. Foarte misterios totul.

Cele trei au rupt cercul. Ana le-a văzut chipurile pentru prima oară. Nu îi stătea în fire să judece oamenii după aspect, dar putea jura că erau cele mai urâte femei văzute în viața ei.

Femeile cântau (într-o limbă nemaiauzită de Ana) melodii ce îi zgâriau urechile. Niște zgomote asurzitoare, precum creta ce zbiară frecându-se pe tablă. S-au apropiat de ea.

-Ce vreți de la mine! Cum am ajuns aici? urlă printre lacrimi Ana.

Nici un răspuns. Deja se aflau în dreptul ei.

-Vă dau orice! Doar să nu-mi răniți copilul!

Ana le implora degeaba. Cea mai înaltă dintre ele (probabil conducătoarea lor) i-a ridicat rochia. Apoi, cu ochii mari ca cepele, le-a făcut un semn cu mâna celorlalte.

Ana încerca să se zbată. Nici un succes. Sfoara o ținea captivă.

-Suntem moașele tale, începu femeia cu o voce răgușită și rece. Vei avea o naștere oribilă!

Celelalte două moașe au ridicat de sub masă o tavă argintie. Pe ea erau sticle de bere și praf alb aranjat în linii lungi. Moașele s-au reunit în cerc. Au dat drumul unor strigăte ce, în mintea Anei, reprezentau clar un fel de incantații.

Fiecare a băut câte o sticlă de bere, ca mai apoi să o trântescă pe podea. Cioburile s-au împrăștiat. Zgomotul provocat i-a motivat Anei un strigăt nou. Niciodată nu a mai trăit o asemenea frică, a cărei fire formau o căciulă a panicii pe care trebuia să o poarte.

Moașele au rulat câte o bancnotă. Le-au folosit pentru a priza praful de pe tavă. În câteva secunde, arătau schimbate. Mult mai energice. Ceva ardea în ele.

Conducătoarea a ridicat o seringă. Ana a fost injectată în gât. Înainte de a adormi sub efectul anestezicului, a auzit:

-Ghinion. Ai nimerit moașele greșite.

Ana s-a trezit încă amețită de injecție. Prima imagine ce a înflorit o dată cu vederea, i-a sfâșiat inima.

Pe mormanul de cioburi stătea un copil abia născut. Era plin de tăieturi, iar sângele ce-i șiroia a dat naștere băltoacei de culoarea macului. Micuțul plângea disperat. Era băiețelul ei. Moașele i-au provocat suferința.

Strânse în jurul lui, acestea își țineau ridicate fustele rupte. Urinau peste ființa nevinovată, în timp ce-l înghionteau cu picioarele. Râdeau malefic. Savurau momentul.

Bebelușul urma să moară curând. Loviturile erau nemiloase, iar urina sărată îi provoca usturimi în zonele acoperite de tăieturi.

Ana striga cu toți plamânii. Nimeni să o asculte. Tot ce i-a rămas era să-și urmărească unicul copil trecând prin dureri inimaginabile. Moașele, al căror scop era “nașterea ușoară”, își dădeau silința pentru a provoca opusul.

Se simțea așa de neputincioasă! Fiecare lovitură încasată de copil însemna o arsură pe suflet. Nu putea interveni. Ce soartă tragică să aibă o mamă! Cum putea fi îngăduit așa ceva?

-Măcar spuneți-mi de ce! urlă Ana cu ultimele puteri.

Conducătoarea se opri din violența atroce și îi zâmbi lugubru.

-Oare știai tu ce moașe te vor aștepta? Credeai că poți alege? Cuvintele moașei s-au auzit cu ecou.

Când nimic nu putea fi mai rău, un șarpe s-a materializat din nimic. Reptila s-a târât peste gâtul pruncului. Acesta s-a strâns în jurul lui în timp ce sâsâia flămând. Finalul era aproape. Dacă băiețelul supraviețuia loviturilor de picior, șarpele avea să-i curme viața prin sugrumare.

Ana și-a pierdut și ultimul strop de vlagă. Vederea i se încețoșa și pleoapele grele i-au cedat.

În acest fel s-a încheiat coșmarul. Ana s-a trezit în dormitorul său. Nimic n-a fost real (deși totul s-a simțit atât de viu).

Noaptea încă triumfa când s-a dat jos din pat. În pătuțul de lângă ea dormea Dragoș, micuțul născut cu o săptămână în urmă la un spital privat. Ana îl privea cu atâta dragoste și pace. Însemna cel mai de preț cadou primit venit din partea universului.

“Ești cel mai norocos copil de pe lume. Vei avea o viață minunată. Îți promit asta” gândi mama.

Înainte de a se întoarce în pat, Ana rezolvă o mică problemă. Șarpele de pluș al lui Dragoș s-a încolăcit în jurul său în timpul somnului. L-a luat și l-a așezat pe noptieră. Totul era bine!

Emil Necrofil

Nu de mult mi-am părăsit familiarul. Ca să fiu mai precis, a trebuit să mă mut cu locuința. Nu doar cu aceasta. Factori externi m-au silit în a trece printr-o schimbare posibilă o singură dată. Sau nu știu. Unii oameni tind să spună că au experimentat așa ceva cât n-a înghițit pământul sicrie.

Acum îmi duc sălajul într-o casă a groazei. Unde corbul de foc al zăpușelii îți ciugulește vlaga, iar aerele condiționate își țin respirația intenționat. Unde vipera gheții îți înveninează energia, în timp ce caloriferele își neagă datoria.

Podeaua-i savoarea acelui domnitor, plină de țepușe ce străpung fiores și lasă infecții. Pereții fiecărei încăperi sunt pictați macabru cu vopseaua amintirilor întunecate. Ce-i deasupra mă întristează. Fiecare țiglă de pe acoperișul casei este o piatră funerară.

Încă nu m-am obișnuit cu ideea de a fi mort. Dar acesta-i adevărul. Am murit. Mi-am pierdut viața. Tocmai de aceea mă aflu în noua casă.

Nu sunt singur aici. Am atâția colegi, încât nu mi s-au întipărit numele tuturor în minte. Nici nu-i nevoie. Este relevant doar ceea ce ne leagă, precum sfoara în jurul gâtului unui visător, anume lipsa pulsului.

Ai putea crede că, o dată mort, te tolănești în poala odihnei veșnice. Ce prostie! O minciună! Chiar și după ultima bătaie a inimii continui să trudești. Nu scapi de lucru și

îndatoriri. Fiecare om își continuă ocupațiile din viața scăpată de pe umăr. Dar munca este mai grea, mai obositoare și mai deprimantă în condițiile casei.

Există și un mic avantaj. Cu toții lucrăm din camerele noastre. Nu ne mai grăbim dimineața spre clădiri cu creștetul învinețit de nori, restaurante, școli și tot așa.

În lumea celor vii am fost pictor. Pictam cu suflet până secam și ultimul strop de vopsea. Acum, din noua mea odaie, ies pânze îmbrăcate într-o singură culoare, roșul. De ce? Căci după cum am spus, munca a crescut în dificultate.

Nu am vopsea. Nevoia m-a împins spre o alternativă sinistră. Înmoi pensula în sângele ce-mi șiroiește din picioarele perforate de acele țepușe. Apoi, invit pânza la vals, iar la final, sărut lucrarea cu o semnătură în colț.

Căldura înăbușitoare dă frâu stropilor de sudoare ce ruinează tablourile. Frigul ascuțit mă sabotează fantomatic, mișcându-mi mâna cu care țin pensula. Dârdâit se numește atacul lui.

M-am dat mediului. Starea de abdicare îmi este credință. Dar e chinuitor să accept ceva mai covârșitor de atât. Însă sunt nevoit să o fac.

De când Lumea și Pământul, există un anume Emil. Fiecare om întreg la minte îl cunoaște. Nimeni nu știe dacă-i om sau nu. Explicarea formei sale de existență i-a copleșit atât pe oamenii de știință, cât și pe filosofi.

Ce pot spune e că am crescut cu el, am fost omorât de el și, nici așa n-am scăpat de prezența sa. Locuiește în casă cu noi toți. Apare în odaia fiecăruia, suprimând intimitatea. Se ivește

de oriunde. Din dulapuri, de sub pat, de după bibliotecă. Un maestru al creativității când e vorba de intrări.

Noi, locuitorii, am fost nevoiți să trecem prin cazne arzătoare pentru a-i putea pune un diagnostic lui Emil. Ei bine, când nimic nu putea fi mai rău, am ajuns să înțelegem că Emil este necrofil.

Tânjește după noi, morții aflați în strânsoarea suferinței. Trupurile putrezite îl atrag. Îi stârnesc o poftă demonică. Ne pipăie, ne mângâie, ne sărută buzele uscate. Ne inspiră duhoarea cadaverică și expiră însetat în ceafă.

Îl detestăm! Deja trecem prin durerea de a munci chiar și după moarte. Încă avem obligații surmenante, iar el știe doar să înrăutățească totul! De parcă nu-i suficientă suferință!

Chiar acum când scriu îi simt prezența. De sub biroul plin de pensule împrăștiate, mâna lui Emil se ridică și-mi atinge genunchii. Știu bine că rânjește. În câteva secunde se va încolăci pervers peste mine.

Atâta nedreptate! Universul e în stare să-ți batjocorească și cenușa.

Vitrina din cofetărie

Eram scufundat, însă nu mă înebam. Un sentiment plăcut. În lumea mea mică îmbrăcată în siguranța dragostei unei mame, pluteam gata de a o părăsi în orice clipă. Inevitabilul s-a petrecut. Dar nu conform așteptărilor sufletești.

Ceea ce trebuia să însemne o găzduire primitoare a luat chipul răutății coroborate de un râs sardonice. Am simțit mâinile ce mi-au apucat picioarele. Nu erau nicidecum plăcute și candido cum speram. Plino de bătători, de răni aspre cu coji uscate, de sânge închegat de aceeași culoare cu pământul de sub gheare, așa îi erau palmele ce mă cuprindeau.

O dată ce m-a scos din pântec, o lumină albă mi-a inundat ochii. Trist cum aceasta a dispărut atât de rapid, tot așa cum mi s-a zămislit în față. Am rămas în brațele Lui, lipit de pieptul costeliv acoperit de roba neagră. Îi priveam chipul acoperit de glugă. Doar bărbia ascuțită a rămas neascunsă de materialul întunecat precum smoala. Aveam o dorință debordantă de a-i vedea ochii. Atât de misterioși mi se păreau. Și totuși știam că nu le voi cunoaște culoarea sau aspectul vreodată.

Respirația Lui îmi îngheța buzele. Știam că se zgâiește la mine cu ură. De frică să nu-mi facă mai mult rău decât avea de gând, cu mânuțele gingașe l-am cuprins docil într-o îmbrățișare prefăcută. Cu mișcarea străină de ritm, și-a desfăcut puțin roba, dezvăluind un orificiu mic de tot, de mărimea ciupiturii de țânțar.

Instinctiv, mi-am lipit gura de orificiu pentru a-mi lua prima masă din lumea aceasta. Laptele Negru mi se scurgea pe bărbie. Sugeam cu poftă lichidul ce-mi întuneca sufletul.

El mi-a vorbit în timp ce mă delectam cu esența sa:

-Curând vei merge la cofetărie, unde sunt prăjituri dulci pentru cine merită.

Am știut clar. El s-a erijat în stăpânul vieții mele. O caznă ce mă va bântui mereu. Îmi vine să plâng când aud iluziile oamenilor din jur. Cum cred ei sacrosancta minciună legată de naștere. Felul în care vorbesc de lumina albă ce-i va îmbrățișa când vor ajunge pe lume.

Degeaba tânjești după lumina diafană, dacă la capătul ei te așteaptă gheara năpastei, acea lighioană.

Aveam șapte ani când s-a întâmplat prima oară. Ca orice copil cu anii de acasă abia împliniți, adoram dulciurile. Într-un fel, oarecum exagerat, pot spune că mă țineau în viață. Obişnuiam să strâng bani în timp și să mă reped la singura cofetărie din oraș.

Am retrăit zilnic acea amintire, precum un trenuleț ce fuge pe o șină construită în formă de cerc. În ziua cu pricina am priceput cum universul îți poate periclita șansele la fericire.

Am pășit în cofetărie. Am înaintat frenetic spre vitrina cu prăjituri pentru a mă orienta în ceea ce însemna o gustare bine meritată. Credeam că totul va decurge ca întotdeauna. Deja mă auzeam cerând “dulcele” doamnei casier și mă vizualizam întinzându-i banii, ca mai apoi să-mi fie înmânat. Nu a fost să fie așa.

Cu privirea pironită asupra clătitelor cu ciocolată din vitrină, cu greu am sesizat absența vânzătoarei. M-am zgâit confuz în jur minute în șir. Mi-am zis că e plecată la baie, sau poate este în pauza de masă. Cea mai cruntă amăgire trăită. Minutele se scurgeau greu ca mierea de pe linguriță, iar casierița nu apărea.

Cofetăria era goală în rest. Nici urmă de angajat. De parcă s-au evaporat la fel ca stropii de apă rămași în tigaia încinsă.

Am așteptat mult, pâna să accept ideea că nici o minune nu-mi va așeza doamna caserită în față pentru a mă servi. Am putut doar să mă holbez cu jind la clătitele pudrate cu zahăr praf, captive în vitrina masivă.

Fluturam teancul de bani nervos. Adunasem chiar mai multi bani decât aveam nevoie. “Cum e posibil așa ceva? Am banii necesari, însă nu e nimeni cu care să pot face schimbul legal. Nu-i corect! Ce vină am eu?” Am repetat aceste cuvinte, ultragiat de situația sinonimă cu nedreptatea.

Îmi lipisem fața de vitrina rece. Cu bancnotele din mână, apăsam sticla întristat. Așa poftă îmi era de niște clătite! Mirosul lor și aspectul apetisant îmi lăsau gura apă. La propriu îmi lăsau gura apă.

Saliva îmi șiroia cascadă. Curgea ca un izvor greu de secat. În câteva ore de zgâit la clătite, deja se formase o peliculă de salivă, acoperind toată podeaua cofetăriei.

Atunci l-am văzut. El s-a întors. Reflexia sa din vitrină mă îngrozea. M-a făcut să înțeleg că o asemenea zi reprezenta doar începutul terorii adevărate. Îmi zâmbea batjocoritor și, dacă i-aș fi putut vedea ochii de sub glugă, aș fi înțeles voracitatea macabră de care dădea dovadă.

Au trecut anii. Împlinisem șaisprezece ani. Întâmplarea avută loc cu nouă ani în urmă a reprezentat doar prima piesă căzută din domino-ul distrugerii.

Din ce în ce mai des mă trezeam în cofetărie, cu sume mari de bani, dar fără cineva aflat în spatele vitrinei să îmi

ofere delicatesele cerute. Frustrarea și năpăstuirea mi-au schingiuit inima până a ajuns cenușa unui regat cândva înfloritor.

Într-o seară de sfârșit de august stăteam din nou în dreptul vitrinei din cofetărie. Cu banii în mână, mă zgâiam nervos la peretele alb din spatele ei. “Iar lipsesc toți angajații. Încă o dată voi fi lăsat să salivez în fața bunătăților”. Nedreptatea îmi usucă sângele în vene. Gândeam acestea în timp ce mototoleam banii mai mult decât suficienți pentru ceea ce îmi doream.

Aveam pofta de un cheesecake. O prăjitură simplă și delicioasă. Dar puteam doar să o admir în vitrina blestemată. Culoarea sa gălbuie, blatul de biscuiți digestivi sfărâmați, stratul fin de jeleu ce îl încoronau. Ma uitam cu jind la el. Tânjeam după el. Aveam nevoie de el.

Lacrimile mi se scurgeau pe pantofi. Nu doar atât. Iar salivam. Salivam abundent. Șiroaiele de lichid protector din cavitatea bucală se împrăstiau pe podea.

În câteva secunde, s-a adunat așa multă salivă încât aveam picioarele scufundate până la glezne. Lumea mi se inunda. Lichidul poftei s-a împrăștiat în toată lumea și continua să se mărească în adâncime foarte rapede.

Cunoșteam deznodământul foamei mele. Aveam să mă înec în propria saliva. În propria poftă neîndeplinită. În frustrare, ca să fiu mai precis.

Tot ce mai aveam a fost inundat. Saliva ce încă îmi izvora din gură s-a ridicat până la nivelul gâtului.

M-am obișnuit rapid cu ideea morții. Urma să ajung ceea ce am fost în pântecul mamei. O bucată de carne scufundată în lichid. Doar că acolo puteam respira. Acum nu mai eram așa norocos.

Înainte de a mă îneca, El mi s-a arătat. Părea neschimbat. Același zâmbet sinistru. Aceași robă neagră. Doar că acum straietele lugubre nu îi mai astupau ochii.

I-am văzut pentru prima și ultima oară. Am fost uimit. Am fost șocat. Am fost dărâmat de cruda descoperire.

El purta ochii mei, ochii mamei, ochii tatălui, ochii tuturor oamenilor cunoscuți. Mă bucur că i-am descoperit tainele înainte de a sucomba. Am ajuns la înțelegere.

Otrava cu care m-a alăptat cândva avea ca sursă sufletele celor ce au fost, sunt, și, cine știe? Poate vor fi.

Cerneala și Foaia

Când dragostea ne curge în suflet, durerea și suferința, ar trebui să fie înecate. Dar ce facem atunci când cele două se hrănesc cu ea? Sincer, e greu de găsit un răspuns potrivit. Iubirea schilodită de factori externi este povara de care cu greu ne debarasăm.

Povești de dragoste pot fi create de elemente ce ni se par ne semnificative. Poate sună ciudat, însă a existat o poveste de dragoste și între cerneală și foaia de hârtie.

Cerneala a iubit foaia de hârtie mai mult decât poate fi spus în cuvinte. De câte ori scriitorul îi oferea șansa de a o îmbrățișa, îi mulțumea la nivel energetic. I se simțea datoare fiindcă îi permitea posibilitatea de a se contopi cu spațiile albe. Cerneala din călimară tânjea după întâlnirea cu partenera sa albă.

Scriitorul îmbrăca pagini în povești romantice, melancolice, motivaționale. Scrisul său ordonat însemna nopți divine pentru cerneală și foaie. Romanul la care lucra artistul reprezenta timpul lor petrecut împreună. Un timp sfânt a cărui sacralitate era necesară pentru supraviețuirea lor.

Dar, într-o zi, cerneala nu s-a mai întâlnit cu hârtia din caiet, așa cum își dorea. În schimb, i-a fost dat să privească din călimară cum alticineva i-a luat locul. Lacrimile scriitorului sărutau pervers foaia. O umezeau sălbatic și scârbos. Îi pângăreau esența delicată, iar cerneala se holba frustrată și neputincioasă.

A fost înlocuită de lacrimile violatoare. Stropii sărați și fierbinți îi gustau partenera. Nu putea face față durerii simțite. Cerneala plângea în călimara sa strâmtă, sufocantă.

Mai apoi, scriitorul a abandonat cei doi îndrăgostiți. Și-a dat seama că arta sa nu are valoare. A dispărut din peisaj lăsând un spațiu vast cât universul între cerneală și foaie. A despărțit două suflete pereche.

Anii au trecut. Cei doi parteneri începeau să își piardă speranța de a se mai revedea. Distanța îi ucidea lent. Cerneala vedea cum foaie se îngălbenește. Bătrânețea era cauza. Timpul se scurgea, iar cei doi în mod sigur nu mai aveau să aibă contact unul cu celălalt.

Și totuși, a venit o zi ce a schimbat totul. Scriitorul i-a scos din dulap. I-a așezat pe masa de lucru. Venise timpul lor.

E trist cum cerneala și foaia și-au făcut așteptări așa mari. Scriitorul voia de fapt să le distrugă relația. Cu o furie de nedescris, acesta a răsturnat aproape toată cernala peste coală. S-a creat un dezastru cumplit. O mizerie uriașă ce a lăsat cicatrici în relație. Scrisul caligrafic ce a fost o dată a devenit acum o pată imensă și demonică. Artistul, în ultimul său număr, a murdărit foile caietului.

Cerneala rămasă în călimară gema de tristețe, la fel și hârtia ruinită. Nimic nu mai era la fel. A avut loc o schimbare între ei.

Anii s-au scurs, iar într-o noapte, scriitorul s-a întors la ele. Nu purta în suflet dorința de a așeza litere în spații goale. Minte a fost fulgerată de o dorință criminală.

Pentru a doua oară, cerneala a fost înșelată. Șiroaie de benzină au înecat foaia de hârtie. Nu mai exista cale de salvare. Inevitabilul urma să fie produs.

Cerneala urla chircită de durere. Scriitorul voia să îi facă scrum iubita. Sfârșitul lumii bătea în capacul călimarei.

Scrumul se ridica spre cer, în timp ce foile caietului ardeau violent. În câteva secunde, doar negrul morții a mai rămas din hârtia adorată. O amintire tristă, murdară.

Călimara a fost întoarsă în dulap. Singură, abandonată, doar cu dragostea ruinată în suflet. Tot ce mai spera era ca scriitorul să o arunce în chiuvetă, pentru a-i curma suferința sau, poate, să o înghită ca pe apă. Să se otrăvească. Așa s-ar putea răzbuna pe cel ce i-a răpit iubirea.

Crăciun Alien

Timpul trecea greu în celula din nava extraterestră, de parcă ar fi fost legat de cochilia unui melc fără motivații. Cel puțin asta puteau jura cei trei prizonieri. Doi tineri și o fată de aceeași vârstă. Ei erau condamnații.

Spatele li s-a contopit cu zidul alb lucios, dat fiind orele petrecute pe șezut nemișcați. În fine, nu stăteau chiar împietriți. Din când în când, își pasau unul altuia sticla umplută nu cu vreun lichid, ci cu fum de hașiș.

Fumau drogul într-un stil mai pușcăriaș, ca un punct în centrul altor patru, tatuate pe mână. Mai întâi au dat o gaură mică în sticla de plastic, cât să încapă vârful unei țigări. Pe capătul aprins al țigării așezau câte o bucățică de hașiș, iar apoi o introduceau în găurica făcută. Când sticla se umplea cu fum, desfăceau capacul și inspirau cu poftă. Așa și-au petrecut ultima jumătate de oră.

Sticla a revenit la Mihai. Deja cât se poate de “spart”, cum se spunea în termen popular la a fi drogat, și-a zis că euforia e singurul pansament valabil. După ce a scos pe gură fantoma mirositoare, și-a lăsat capul pe spate.

Cu lacrimi în ochii roșii și în culmile dezorientării, înghiți a n-a oară peisajul dureros. Se afla într-o celulă relativ mare, cu pereți și podea albă. Nava extraterestră în care se afla s-a dovedit a fi conform jocurilor SF jucate cândva. Nu i-a examinat fiecare cotlon, căci extraterestrul l-au escortat rapid în

temniță, dar a fost destul pentru a pricepe cât de evaluate erau ființele încadrate drept fantezie.

Celula avea și o fereastră. Pesemne, plasată spre a le crea și mai multă anxietate. Prin ea vedea spațiul nesfârșit, stelele printre care și soarele și, undeva uitată, melancolică, umbrită, solitară, planeta Pământ. Obișnuia să folosească vorba “vreau acasă”, referindu-se la locuința sa. Nu credea vreodată că va veni o vreme când aceasta va trimite la planeta pierdută.

Mihai și-a mutat ochii spre capătul opus al celulei. Acolo se ridica mândru și impunător un brad de Crăciun. Nu degeaba. Atât el, cât și cei doi colegi de suferință, au fost răpiți de extraterestri în ziua de Crăciun.

Plutind pe norii hașului, culorile podoabelor din brad arătau mai accentuate. Pomul părea a fi un tablou pictat pe pânză. Iar, din când în când, vopseaua proaspătă se scurgea asemenea picăturilor de ploaie pe geam.

Dar nu era un tablou vesel, ba din contră. Sub brad se găseau trei oameni așezați turcește. El, Mihai, dar o versiune a sa îmbrăcată elegant și ornată cu medalii aurii, o tânără superbă și un băiețel mic de tot. Aceștia nu prezentau nici o emoție, ca niște roboți. Fiecare avea la gât câte o fundă făcută cu panglică pentru cadouri.

Am precizat că erau oameni, ceea ce este parțial o minciună. De fapt, ființele de sub brad erau extraterestrii ce și-au însușit forma umană. Mihai, la fel ca restul, o știa prea bine. Așa cum îi era cunoscut motivul pentru care răpitorii au luat acel aspect. Pentru a le provoca suferința ce sfâșia precum țepușa gardului când înhață o bucată de pantalon.

Mihai a mai tras un fum și a tușit zgomotos. Ceilalți îl ignorau în amorțeala lor tristă. Cu ochii umezi atât de la lacrimi, cât și de la tuse, își odihni capul pe genunchi. Nu înainte de a se mai holba o dată la Mihai cel medaliat de sub brad. Îl ura. Reprezenta ceea ce putea deveni dacă extraterestrii nu l-ar fi înstrăinat de “casă”.

Începea să-și amintească ultima sa zi de Crăciun pe Pământ. Oamenii își explorează amintirile zilei înainte de a adormi, iar Mihai știa că urmează un somn lung.

Se vedea la biroul din dormitorul său. Era noapte. Veioza aprinsă lumina slab dezordinea de pe masă. Pixuri împrăștiate, foi de caiet mototolite, alune răsfirate și, în centrul lor, ca luna printre stele, un caiet deschis.

Mihai, cu cearcăne de culoarea vinetelor, plimba cu ritm stiloul pe pagina aproape umplută. Făcu subit o pauză din scris. Ceva nu era în ordine. Dar oare ce? A încuiat ușa, a stins restul luminilor din casă și, foarte important, a verificat de două ori ca nu cumva să fi uitat robinete deschise. Dar totuși, ceva lipsea.

O imagine îi fulgeră mintea. Bradul de Crăciun cu luminițele colorate! A uitat să le aprindă. Nu degeaba întunericul din cameră era așa de înecăcios. S-a ridicat și a aprins luminile bradului, iar apoi s-a retras la birou. Acum, totul se arăta perfect. Cum să uite el de sărbătoarea preferată, după cât a petrecut cu familia și prietenii?

Cum totul s-a așezat, Mihai reuși să completeze ultimele două rânduri din romanul pentru care și-a dat silința

mai bine de un an. A răsuflat ușurat. În sfârșit, și-a materializat ideea!

Sudoarea de pe frunte s-a scurs peste foaie, ca un rămas bun nopților de nesomn. Era mândru de fiecare cuvânt așternut.

Scria de doi ani. Primele scrieri publicate n-au avut nici un fel de succes. Nicidecum datorită lipsei de talent. Puținii cei-i cunoșteau fiecare șuviță de păr știauz înzestrarea sa în ceea ce privește arta povestirii. În sângele lui Mihai curgea cerneala lui Stephen King, Tolkien, Coelho și a mulți altora.

Dar, foarte trist, această stea căzătoare a aterizat pe solul greșit. În România, a fi scriitor înseamnă o cruntă condamnare la moarte.

Când și-a lansat prima carte, s-a privit în oglindă și a înțeles că reflectă o fantomă. O umbră neînsemnată. Zilnic spera la succesul lăsat pradă fioroaselor persoane publice a căror colți au fost ascuțiți de un public limitat în ceea ce privește valori.

În țara sa, vloggerii și așa zișii “influenceri” dominau. Fiecare seară îl găsea urmărind cu ciudă videoclipuri pe youtube în care tineri destrăbălați se strâmbau la cameră, se dezbrăcau, se înjoseau, mințeau, promovau “țepe online”, zâmbeau fals, totul pentru urmăritori. Și reușeau. Aveau milioane de fani ce le înghițeau, fără a sta pe gânduri, conținutul primitiv. Nu-i corect! se înfuria adesea Mihai.

Obișnuia să-și răsfoiască ore în șir romanul, întrebându-se cu ce a greșit. Ba chiar, imaginația îi fugea în tot felul de direcții amețitoare. Asocia situația sa cu o familie numeroasă în

care toți copiii primeau dragoste părintească, mai puțin unul. Iar acel cineva avea să moară în singurătate.

Dar năpasta cea mare era alta. Televiziunile catalogau acești “oameni de succes ai online-ului” drept artiști. O adevărată insultă! În opinia lui Mihai, a fi artist înseamnă cu totul altceva. Reprezintă un mod de viață, nu doar un adjectiv. Există pictori, actori, scriitori ce nu sunt artiști. De ce? Căci prin sufletul lor nu trec emoțiile reci, ghimpate, încinse. Sufletul artistului înseamnă un mozaic al stărilor netrăite de oricine.

Norocul avea să-l întâmpine. Romanul său proaspăt terminat garantat putea strânge la piept succesul. Zilele de glorie băteau hotărât la ușă. Deja se vizualiza medaliat pentru reușitele în domeniul scrierii.

Mihai și-a închis caietul când simți ceva rece și umed la picioare. Socoti că un pahar s-a vărsat. Sau mai rău, poate chiar a uitat robinetul deschis și i s-a inundat casa. Aruncă o privire prin cameră și constată lipsa apei din jur. Ce bine! O grijă în minus!

După ce s-a tras cu scaunul, a observat ceva dubios. La picioarele sale era într-adevăr o băltoacă, însă una de culoare neagră precum cafeaua.

Nu apucă să proceseze evenimentul, când din lichidul întunecat s-a ridicat amenințător o tentaculă de aceeași culoare. Tentacula s-a întins pe birou și cu mișcări rapide i-a prins în strânsoare caietul. Apoi, o altă tentaculă a luat naștere din băltoacă și s-a înfășurat în jurul gâtului său.

Începând să amețească, a leșinat. Ce i-a fost limpede pe urmă, a fost trezirea pe nava extraterestră. Să nu mai menționăm șocul de nedescris.

După încă un fum de hașiș, i-a venit rândul Ramonei. Era amețită peste măsură și stomacul îi cerea să se elibereze. Cunoscându-și realitatea terifiantă, nu simțea nevoia de a mai fi lucidă vreodată, așa că a așezat bucățica maronie pe vârful țigării. Sticla s-a inundat de fum, ce într-un final i-a inundat Ramonei plămâni.

Ochii ca macul săgetau frumoasa fată de sub brad, situată între Mihai medaliatul și ciudatul băiețel. E omenesc să detești ce nu poți avea, iar sângele ce fierbea în Ramona o ruga să sfâșie îngerul ce s-a arătat pentru a o amăgi. Ar fi sărutat gâtul împodobit cu funda decorativă și l-ar fi mușcat sălbatic, fiindcă îi aparținea unui extraterestru deghezizat.

Ramona își rodea buzele uscate de hașiș. Într-o astfel de stare, tot ce voia era să mediteze la trecutul pierdut. Nu înainte de a mai lua un fum, desigur. Tuși răsunător și coborî la poalele amintirilor.

În urmă cu câteva luni, răsfoind lista de urmăritori ai unei prietene, găsi profilul tinerei de sub brad. Elena era numele utilizatorului, alături de un emoji-fluturaș. Ramonei încă nu-i era clar cum reușeau unii să își spună emoji-uri în nume pe instagram. Intră pe contul Elenei în speranța că poate se va lămuri.

Atunci, enigma emoji-ului a luat sfârșit mai repede ca un scurtmetraj dat pe repede înainte. În schimb, postările Elenei i-au captat atenția. Avea poze cu filosofi, alături de citate semnificative, toate sub vopseaua efectului alb-negru. Nu a mai întâlnit așa ceva. Un cont dedicat înțelepciunii și strecurate printre fotografiile cu Elena, care arăta de vis. O frumusețe divină, cusută cu firele paradisiului. Definiția a ce înseamnă domnișoară.

Ramona nu putea rata ocazia. Îi plăceau și băieții, dar și fetele. Ce-i drept, mai mult fetele. Relațiile anterioare cu masculii i-au scrijelit în suflet regrete.

I-a dat mesaj Elenei. Un “Bună, am observat că o prietenă apropiată te urmărește pe instagram” era suficient pentru început. Talentul său de a citi oamenii o asigura că nu va primi un răspuns sec.

În câteva minute, timp în care a explorat contul Elenei, a primit un răspuns: “Bună! S-ar părea că avem o prietenă comună”

De la acest mesaj și până la discuții lungi la care a fost martoră doar noaptea, n-a trecut mult. În continuare, Ramona a început să se întâlnească cu Elena. Marginea lacului din parcul Herăstrău era sediul lor, unde munceau discuții lungi pe teme de genul viață, univers și, cea pe care insista Ramona, dragostea.

Primele ieșiri nu i-au dat de înțeles faptul că Elena ar simți ceva mai mult de o prietenie strânsă. Dar, cum săptămânile treceau, aceasta parcă începea să poarte un iz din

parfumul iubirii. Asta până când semnele s-au conturat ca lumea. Ramona știa că între ele creștea o dragoste împărțită.

Așa cum a visat, s-a ivit ziua cea mare. Elena, întinsă pe iarba de lângă lac, și-a mărturisit sentimentele arzătoare. Cu fiecare cuvânt auzit, Ramona se mai ridica câte un centimetru, ghidată lin, spre norii fericirii. Când privea pământul de sus, o propoziție s-a prefăcut în gravitația ce a snopit-o de iarba verde. “Te iubesc, dar mai mult de prietene nu putem fi, căci părinții nu mi-ar permite”.

Ramona s-a temut de așa ceva. Elena venea dintr-o familie tradițională clădită cu severitate. Părinții fetei ar fi renunțat la ea dacă aflau așa ceva.

Atunci, Ramona, cu inima strivită, a ales să se retragă în lumea ei. Departe de ceea ce nu-i era îngăduit să aibă. Departe de Elena. Elena, de asemenea, suferea, iar distanțarea “sănătoasă” dintre ele o înnebunea. Ținea prea mult la Ramona.

Trecuse o lună de când nu s-au mai văzut. Luna decembrie înveli România în gheață. În ziua din Ajunul Crăciunului, Elena s-a îmbărbătat singură și și-a spus că ce simțea față de Ramona merita orice risc. O viață avea. Cum să și-o trăiască îngrădită de pricipiile părinților?

I-a dat mesaj Ramonei. Ramona plânse de fericire când află că Elena voia să se vadă de Crăciun cu ea și să înceapă o relație frumoasă.

Erau față în față. Lacul înghețat din parc mai avea puțin și se topea de bucurie la vederea lor. Dădeau să se sărute, neobservând băltoaca neagră de lângă ele. Ce s-a auzit n-a fost

melodia buzelor ce se întâlnesc, ci gâtul rupt al Elenei de către tentacula apărută de nicăieri.

Ramona împietri. O a doua tentaculă i s-a încolăcit în jurul gâtului. În câteva secunde a leșinat și s-a trezit la bordul navei extraterestre. Parcă Shakespeare i-a scris povestea de dragoste!

Fata parăsi reveria, atunci când Liviu o înghionti ușor cu umărul. Trebuia să dea mai departe sticla cu hașiș, doar i-a trecut rândul.

Liviu, spre deosebire de ceilalți, a mai experimentat hașișul. Avea relativ multe calități, dar cea care l-a făcut faimos prin garsonierele petrecerilor era capacitatea “de a duce mult la substanțe”.

În comparație cu Mihai și Ramona, efectul fumului abia l-a clătinat, însă era cel mai deprimat, frustrat și neîmpăcat din celula extraterestră. De fapt, așa se simțea de obicei când fuma sau bea. Ironic, abuzul de substanțe era menit să-i ofere scurta fericire și se petrecea contrariul.

Liviu a tras din sticlă. Nu tuși ca restul, doar oftă pe măsură. Băiețelul de sub brad se holba la el rece, mecanic. Era prima oară când o amintire devena așa reală, căci micuțul reprezenta versiunea sa tânără. Cea candidă, blândă, iubitoare, ce a fost pierdută cu multe stații în urmă.

Tânărul încă nu și-a acceptat noua realitate. Aceea în care era prizonier pe o navă extraterestră. Cum s-a întâmplat? Se afla la petrecerea de Crăciun a unui tovarăș și avea să se întoarcă acasă la părinți cu veninul mahmurelii în trup. Așa rapid a escalat totul!

Acum, mintea se învârtea doar în jurul ultimei zile pe planeta Pământ. Ultimul său Crăciun nu s-a desfășurat corect dacă e să luăm în calcul părinții săi și Liviu, copilașul așezat în partea opusă a temniței.

Ca în fiecare an, fusese rugat, chiar implorat, să-și petreacă ziua de Crăciun alături de familie. Desigur, conform tradiției sale din ultimii ani, a refuzat vehement, fără să-i curgă prin minte vreo remușcare legată de durerea părinților.

Erau oameni bătrâni, încercați de viață. Îl iubeau foarte mult și fiecare zi era orientată spre a-i satisface lui nevoile. Dar Liviu vedea o atracție mai mare în prietenii petrecăreți, fetele de cartier, drogurile și sticlele de alcool.

Cu câteva minute înainte de a fi răpit, se privea în oglindă în baia celui mai bun prieten. Muzica din sufragerie se auzea înfundat. În mână ținea strâns o sticlă de Vodcă pe jumătate goală. Era destul de beat și, în ultimul segment din viața sa, nu avea doar amintiri vagi legate de sărbători. Alcoolul avea grijă să creeze a doua zi povești ambigui ce începeau cu cuprinsul și le lipseau începutul.

În beția sa, își analiza reflecția din oglindă cu tristețe și își regreta alegerile. Mereu simțea astfel de emoții, însă acest Crăciun le-a amplificat considerabil. Cu atâta distracție în jur, sufletul I se golea de pace, precum chiuveta când scoți dopul.

Asta a și făcut. După ce și-a clătit fața cu apă rece, a smuls dopul pentru a se goli chiuveta murdară de voma petrecăreților. S-a răcorit. Nu fiindcă îi era cald. Căci lacrimile aproape l-au inundat.

Se ura. Felul în care își trata părinții îl ucidea lent. Ce a fost și ce a ajuns! Îi era dor de Liviu băiețelul ce aducea familiei doar bucurie. De puloverele pufoase croșetate de mamă pentru Crăciun. De masa alături de ei ce se termina cu desfacerea cadourilor ambalate pregătite cu dragoste. Cândva îl ajuta pe tată la dezăpezirea mașinii. Probabil, acesta înfrunta singur și cu greutate straturile de zăpadă.

Îi lipsea seara din ajun dedicată fursecurilor. Cum întindea aluatul meticolos cu scopul de a-și impresiona mama. Nimic nu se compară cu sărbătorile alături de familie. Sufletul îi era încărcat de atât dor, că purta scrijelite în el doine amare.

Unii au mari realizări cu capul rezemat de perna alcoolului. A fost și cazul lui Liviu. Timpul nu era pierdut. Încă putea să părăsească petrecerea în schimbul părinților. Avea șansa de a-i rupe sfoara de la gât micuțului Liviu. Această petrecere l-a întors cu picioarele pe pământ. Însă, având în vedere ce a urmat, putem spune că doar pe termen scurt.

S-a șters pe față cu prosopul umed și mirositor. A dat să iasă din baie, când chiuveta i-a atras atenția. Era umplută cu apă neagră. Ciudat, doar adineauri a golit-o. Sau poate ceva s-a defectat și curgea apă murdară? Cine știe? Oricum nu-i mai păsa. Tot ce voia era să lase în spate petrecerea ce îl dezgusta și să le facă o surpriză plăcută părinților.

“Liviu, cred că mă înnebesc” se auzi o voce de copil. La nivel subconștient, Liviu cunoștea glasul. I-a aparținut cândva, la o vârstă fragedă.

Vocea venea din lichidul negru. Era cât se poate de reală. Consumase mult alcool, dar nu încât să nu mai știe de el, iar de alte substanțe nu s-a atins.

S-a apropiat de chiuvetă. Doar atât și-a amintit când s-a trezit pe nava extraterestră. Poate și ceva în ceață despre o tentaculă ce i s-a strâns în jurul gâtului. Foarte vag și, în orice caz, sigur era rodul apei negre.

Liviu a abandonat amintirile. Furia îl electrocută, mușcându-i brațul până a aruncat sticla cu hașis aproape în brad. Mihai și Ramona n-au reacționat în nici un fel. Ce mizerie! Cât rău i-a fost rezervat. Urma să moară exact înainte de a-și vindeca sufletul! N-a terminat încă! A dispărut, lăsând părinților impresia că probabil s-a îmbătat prea tare și s-a petrecut ceva rău cu el. Câtă frică le-a fost semănată în minte! Ce viață oribilă!

Fulgerul furiei l-a trăsnit. Totuși, tunetul acestuia n-a apucat să se audă. O altă emoție l-a cuprins. Frica. Cei trei de sub brad se ridicau și se apropiau amenințători de ei.

Chipurile fără expresie ale “cadourilor de sub brad” s-au prefăcut în ură. În timp ce înaintau spre tinerii prizonieri, luau forma adevărată. Le creșteau colți, coarne, solzi și, cel mai important, tentacule. Venea ceasul morții.

Cumva, Mihai, Ramona și Liviu și-au fixat un gând comun fără a vorbi. Nu puteau sfârși în lipsa luptei. Cei trei s-au ridicat. Cu excepția lui Liviu, celorlalți le trebui câteva secunde pentru a le trece amețea la poziția bipede. Abia atunci

și-a spus cu adevărat cuvântul moleșeala hașișului. Oricum, nici o stare nu stătea în calea răzbunării.

A început încăierarea. În primă fază, s-ar fi crezut că extraterestrii conduceau. Tentaculele erau mai puternice decât pumnii umani. Aceasta până când Liviu a fost izbit de bradul care s-a prăbușit. Aceasta le-a dat o nouă idee captivilor.

Cu mișcări ca de felină, au apucat decorațiunile pomului. Mihai firul cu luminițe, Ramona gluburile, iar Liviu steaua aurie din vârful.

Confruntarea s-a încins spre victoria oamenilor. Mihai, cu nasul sângeriu și ochii vineți, și-a imobilizat inamicul. Apoi i-a înfășurat în jurul gâtului firul ce încă lumina. Doar câteva secunde au fost necesare ca extraterestrul să sucombe sugrumat.

Între timp, Ramona care a spart un glob de podea, transformându-l într-o armă ascuțită, i-a retezat gâtul atacatorului. Sângele negru i-a împrăștiat chipul, scurgându-se pâăa pe buze. Avea gustul fierii.

Liviu și-a folosit ura adunată precedent. Steaua decorativă i-a folosit drept pumnal. A avut grijă să o răsucească în gâtul extraterestrului învelit în panglică. Acesta s-a prăbușit înfrânt.

În celulă mai respirau doar trei suflete, cele umane. Tinerilor le-a fost clar că lupta nu era nicidecum pe sfârșite. Se aflau pe nava dușmanului, în casa lui. Era doar o chestiune de timp până apăreau întăriri.

Prezicerea lor s-a adeverit. Ușa celei s-a glisat. Înăuntru au pătruns zeci de extraterestri. Cum se știe, nu poți

face față unui val prea mare, chiar dacă ai fi cel mai bun înotător. Mihai, Ramona și Liviu au pierit imediat.

S-au dus fără a-și împlini dorințele cele mai apăsătoare, asemenea unor câini cu gurile cusute în fața celor mai apetisante fripturi. Viețile lor s-au sfârșit într-o manieră tragică.

Pe Pământ, părinții lui Mihai aveau să creadă că fiul lor artist a fugit, s-a sinucis undeva departe în lume, pe motivul lipsei succesului în scris. După ce poliția găsea cadavrul Elenei, familiei Ramonei îi rămânea doar să se întrebe cum a devenit fata o criminală ce părăsește apoi locul faptei. Cât despre Liviu, părinții au ratat ultimul său Crăciun în compania lui. Liviuț, cândva un băiețel minunat, mai mult ca sigur s-a îmbatat și a plonjat într-un canal. Mare noroc dacă i s-ar găsi măcar cadavrul vreodată.

Ce Crăciun eșuat pe Pământ!

Năpăstuiitorul

Alex își fuma țigara contemplând cerul ploios. Privea fascinat cum plutește scrumul dincolo de marginea podului mare. “Ce seară minunată în Parcul Moghioroș!” Adolescentul socoti mai bine ce a gândit și și-a dat singur replica. “De fapt, nimic nu mai e minunat de un an. Mai exact din ziua în care Năpăstuiitorul și Ochii Hoțului au distrus lumea”.

Credeți-mă pe cuvânt când spun că omenirea a fost nenorocită peste noapte. Cine ar fi crezut în existența unei forțe supranaturale ce a furat într-o secundă comoara cea mai de preț a lumii, visurile? Sunt destule de povestit și va fi nevoie să ne întoarcem în timp, mai precis cu doi ani în urmă.

În acea perioadă, o ființă superioară a luat naștere. Năpăstuiitorul îl chema. Un bătrân morocănos ce și-a propus, așa cum o spune și numele, să aducă peste omenire nedreptatea. Umbra îi era împărăția, iar puterile sale puteau crește doar prin susținerea spirituală și energetică a unor adepți.

Dar cine ar sluji o ființă ca Năpăstuiitorul? Un demon cu mintea inundată de gânduri malefice! Simplu! Cei ce puteau beneficia de pe urma catastrofei pregătite de el.

Năpăstuiitorul le-a oferit un târg puținilor oameni cu care a intrat în contact. Slujirea sa, în schimbul împlinirii garantate a tuturor visurilor tânjite. Dar aceasta implica sacrificarea nevinovaților. Ca năpăstuiitorul să le dea viață visurilor, mai întâi trebuia să ucidă visurile celorlalți oameni ce nu i s-au alăturat.

Imaginați-vă viața fără visuri! Este asemenea unei vile cu porțile ferecate pe veci, ca un pahar a cărui apă nu poate trece de buze. Este zidul subțire, dar impenetrabil, ridicat între atingerile a două suflete îndrăgostite. Absența visurilor înseamnă un pumnal nu înfipt în inimă, ci în suflet.

Adepii Năpăstuitorului, adunați din toate colțurile lumii, purtau numele de Ochii Hoțului. Niște oameni egoiști ce și-au pus dorințele cele mai arzătoare deasupra binelui majoritar. După un an de slujit în secret, conducătorul lor și-a dus la capăt misiunea.

Era o zi de iarnă, când aproape toată lumea a fost cuprinsă de o amețeală asemănătoare cu cea a alcoolului. Unii chiar au leșinat. În fine, ce contează este faptul că o dată ce și-au revenit din starea de rău, oamenii și-au pierdut înzestrările. Talentele îngropate în adâncul lor au fost șterse mai repede ca și creionul sub atacul radierii. Puietul destinat să ajungă un pom impunător și roditor a fost secerat fără pic de milă.

Visurile Ochilor Hoțului au înflorit, în timp ce restul oamenilor putrezeau din interior. La început, nimeni nu pricepea ce s-a petrecut. Au fost tot felul de zvonuri, cum că omenirea a fost pedepsită de un Dumnezeu, până când adevărul a vorbit.

Un membru din Ochii Hoțului, cuprins de remușcări, a făcut publică identitatea Năpăstuitorului. Ar fi dat în vileag și numele celorlalți slujitori dacă nu ar fi fost găsit mort. Acest adevăr doar a stârnit mai multă frustrare și furie.

Nu a durat mult până să se producă inevitabilul. Lipsa speranței a bătut palma cu depresia, care mai apoi a strâns

mâna cu o sinucidere în masă. Așa s-a redus populația la un număr infim. Planeta a ajuns în palmele Ochilor Hoțului.

Dar, cei ce nu și-au luat zilele o dată cu pierderea visurilor, s-au unit în grupuri menite să recupereze ce le-a fost furat. Încă aveau speranța de-și recăpăta visurile, înfruntându-l pe Năpăstuiitorul a cărui locație trebuia aflată urgent.

La unul dintre aceste grupuri se holba și Alex de pe pod. Membrii s-au adunat la scena parcului, lângă lac. Adolescentul a trimis o cerere pentru a li se alătura și a fost acceptat după câteva verificări.

Alex a folosit balustrada drept scrumieră. A început să traverseze podul cu ochii îndreptați spre scenă. Visul său încă putea fi salvat.

-Din câte puteți observa, avem un nou aliat. Spune-ne, tinere, care este visul tău?

Acestea au fost cuvintele ce i-au fost adresate adolescentului de către liderul lor, domnul Toader. Domnul Toader i-a vorbit de pe scenă, iar privirea sa îi pătrundea toată ființa.

Alex, așezat în prima tribună, a răspuns:

-Numele meu este Alexandru, iar visul meu este de a deveni un scriitor de succes.

Cele douăzeci de persoane adunate (atât bătrâni, cât și proaspeți în viață) l-au salutat în cor:

-Bună, Alexandru!

Când liniștea s-a lăsat, domnul Toader a continuat cu întrebarea adresată cândva fiecărui membru:

-Cum ai simțit Ziua? Îți amintești exact impactul ei?

Alex, mai timid de fel, a stat câteva secunde până să vorbească. Teama de a nu se umili prin cuvinte stâlcite sau bâlbâit îl împingea în a analiza tot ce urma să zică.

-Amețeala m-a speriat destul de tare. Sunt cu analizele la zi, mă rog, eram. Nu m-a mai înțepat nici un doctor de când au ajuns pe cale de dispariție.

Cu toții au zâmbit la gluma sa.

-După ce mi-am revenit fizic, continuă Alex, m-am întors la laptop pentru a scrie. Lucram la un roman horror și mă aflam la finalul lui. Când am dat să apăs tastele, mi-am dat seama că nici o idee nu-mi mai curge prin minte. Cuvintele nu doreau să mai fugă pe ecran. Pur și simplu, partea artistică din mine a pierit.

Alex făcu o pauză, încercând să își stăpânească plânsul. Și-a sters lacrimile ce au apucat să depășească bariera și a revenit:

-Talentul meu de scriitor s-a evaporat. O parte din mine a murit!

-Îți înțelegem durerea, a zis domnul Toader. Dar nu uita că împreună îl putem găsi pe acest Năpăstuitor și pe Ochii Hoțului. Cu mult efort vom avea din nou ceea ce ne-a fost furat! Ai făcut alegerea corectă, alăturându-te cauzei noastre nobile.

Scena nu mai susținea doar greutatea corporală a domnului Toader. Lângă lider stătea și o doamnă elegantă. Ținea privirea în pământ, semn că purta în inimă o rușine profundă. Domnul Toader a invitat-o alături de el pentru a-l pune la curent pe Alex cu situația curentă a grupării.

-Numele ei este Emilia, spuse liderul. Până de curând a făcut parte din Ochii Hoțului.

În acel moment, Alex simți fiara interioară ce-i spunea să ucidă ființa din fața ochilor. Chipul I se contorsionă într-o grimasă plină de ură. Domnul Toader a avut grijă să îl calmeze la timp:

-Știi ce emoție trăiești. Ai vrea să îi tai gâtul pe loc.

“Aveți perfectă dreptate, domnule căpitan”, gândi Alex.

-Dar acum este de partea noastră, reluă Toader. A sosit la momentul potrivit. Clarifică, Emilia!

Emilia nu îl privea în ochi pe Alex. După un oftat trist, i-a dezvăluit povestea sa și motivul ce a împins-o spre Ochii Hoțului:

-Fiul meu era foarte bolnav. Medicii nu i-au dat mai mult de un an de viață. Pot spune că această veste m-a ruinat cum nimic n-a făcut-o vreodată. Doar o mamă poate înțelege.

Alex nu avea inima din gheață. Furia i s-a transformat ușor în tristețe și compasiune. Emilia continuă:

-Când l-am întâlnit pe Năpăstuitor și mi-a propus ceea ce știu cu toții...pur și simplu n-am putut da la o parte sacra șansă. Știi că am fost egoistă. Am sacrificat visurile celorlalți pentru al meu. Visul meu cel mare era ca fiul meu să fie din nou acasă și sănătos.

Emilia a reușit o tentativă de contact vizual, dar a durat doar câteva secunde.

-Nu voi fi ipocrită. Dacă aș da timpul înapoi, aș lua aceeași alegere. Înima îmi sare de fericire acum că îl văd alergând vioi prin casă. Dar îmi doresc să repar daunele mijlocului prin care mi-am atins scopul.

Domnul Teodor îi zâmbi ușor lui Alex, iar apoi a spus:

-Emilia, spune-i lui Alex informația adusă săptămâna trecută.

-Știu locația unde se află Năpăstuitorul. A zis ea.

Alex tresări. Un val de amețeală, asemănător celui simțit în acea Zi, l-a izbit. Deci încă avea șanse! Încă putea deveni un scriitor de succes!

Simțurile parcă i s-au intensificat. Devora fiecare sunet ce ținea de Năpăstuitor și adresa sa.

-Locuiește într-o Vilă din Constanța, luă cuvântul domnul Teodor. E cam la două –trei ore de aici. Însă prinderea lui va fi dificilă. Din informațiile adunate, este foarte bine păzit și...

-Va fi un atac greu, dar vom reuși! l-a întrerupt Alex părăsindu-și toată timiditatea. Vreau să particip la misiune. Știu să folosesc un pistol, tatăl meu a fost soldat și m-a învățat destule.

Domnul Toader nu a fost deranjat de întrerupere, ba chiar l-a impresionat flacăra din pieptul tânărului.

Sudoarea ce i se scurgea pe frunte i-a ajuns lui Alex în ochiul drept. Îl ustura, dar se forța să îl țină deschis pentru a ochi cu pistolul inima Năpăstuitorului. În living-ul luxos din vilă zăceau cadavre, printre care și trupul domnului Toader. Lupta a fost sângeroasă. Doar el și Năpăstuitorul au rămas în viață și nu mai era mult până ajungeau întăririle inamicului.

Năpăstuitorul, un bătrân gârbovit și chel, stătea în fotoliu privind-l rece pe Alex, care era cât se poate de încordat și gata să apese trăgaciul. Au stat în liniște câteva minute, până când Năpăstuitorul a rupt liniștea:

-Știi ce vrei de la mine, fraiere! Dar nu-ți pot da nimic!
Alex începea să se enerveze.

-Oh, ba da! Vei da înapoi visurile tuturor, așa cum le-ai furat cu tupeu!

Bătrânul se așeză mai bine în scaun și i-a spus răstit:

-Crezi că pot să o fac așa de capul meu?! Du-te naibii!
N-am cum să mă pun cu șeful!

Tânărul era confuz. Cum adică nu se putea pune cu șeful?

-Alexandrule, mereu există un pește mai mare! Eu am fost doar un pion!

-Ce vrei să spui? Tu ai ales să faci târgul cu Ochii Hoțului! Ești în spatele haosului cauzat!

Năpăstuitorul s-a strâmbat și a scuipat covorul din blană de urs. Mai apoi, a șuierat către Alex:

-Luate-ar naiba să te ia! Sefu' m-a forțat să aduc nedreptatea în lume! Crezi că mă puteam împotrivi? Nu! El

mi-a decis soarta! El m-a creat și m-a trimis pe Pământ! N-a fost alegerea mea să fiu un demon!

Alex nu a fost mai nedumerit niciodată. Încă nu îi era clar dacă Năpăstuiitorul se joacă cu mintea lui sau spune adevărul. Totuși, intuiția îi zicea că nu este mințit. Voia să afle mai multe, așa că l-a întrebat:

-Cine este stăpânul tău?

Năpăstuiitorul s-a înroșit la față de furie și a răspuns scârbit:

-Universul! Universu' ăsta bolnav! El decide totul. Eu doar execut ce îmi este impus fără să mă împotrivesc. Crezi că am avut ceva cu lumea? N-am vrut să fac rău nimănui!

Adolescentul nu știa ce să spună sau care era următoarea mișcare corectă. Mintea I s-a blocat. Nu-i putea cere nimic Năpăstuiitorului. Nu el era adevăratul vinovat. Dar în același timp, nici nu putea îndrepta pistolul spre univers. Era o cauză pierdută. Visul său de a deveni scriitor nu mai prezenta valabilitate.

Năpăstuiitorului au început să îi curgă lacrimi. În câteva secunde, deja plângea ca un copil mic. Hohotea cu durere. Lui Alex i s-a făcut milă de ființa amărâtă din față. A fost doar o unealtă ce a ajuns să fie urâtă de o planetă. Un bătrân amărât căruia i-a lipsit liberul arbitru.

Universul a orchestrat totul. O putere neînțeleasă de lume ce provoca ravagii fără remușcări. A furat speranța omenirii cu sânge rece.

Năpăstuiitorul i-a vorbit printre lacrimi:

-Care a fost visul tău?

-Tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca numele meu să se găsească în bibliotecile oamenilor.

Bătrânul a sughițat și i-a zis:

-Si eu am avut un vis. Am vrut să fiu trimis pe Pământ drept înger, dar universul m-a transformat în demonul ce te-a nenorocit.

Cuvintele auzite l-au înmuiat pe Alex așa de tare, încât simțea că se va scurge pe podea. Năpăstuiitorul a continuat:

-Dacă ți-e milă de sufletul meu, vei apăsa trăgaciul. Pe urmă, știi și tu ce ar trebui să faci.

Alex nu a stat pe gânduri prea mult. Voia să-i curme suferința ființei pe care inițial a urât-o cel mai mult. A tras. Focul de armă a răsunat în vilă, iar Năpăstuiitorul și-a lăsat capul în piept. De asemenea, și-a lăsat baltă trupul lipsit de viață.

A luat un loc pe canapea. Întrădevăr, știa ce i-a rămas de făcut. Ceea ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă, la fel ca restul. Arma rece îi rănea gingiile. Și-a închis ochii și și-a încleștat degetul pe trăgaci. Beznă.

Dar înainte de beznă, ultimul său gând a fost simplu, însă plin de încărcătură emoțională. Spera ca universul să sufere într-o zi sau, în fine, superiorul lui. Asta dacă exista cineva superior universului.

Și trăiesc consecințe

Chiar de ar fi fost smoală încinsă lacrimile, pentru tine tot mi-aș fi scălda chipul în ele. De ar fi fost oftatul ultima mea suflare, aș fi oftat și după moarte, tot pentru tine.

Îmi amintesc cum mi-ai zis “adio”, pe aleea din fața blocului tău. Acel “adio” a sunat mai mult a “te voi iubi mereu”, fiindcă asta simțeai.

Știi că nu l-ai iubit niciodată. L-ai ales pe El în locul meu doar spre a-ți putea însănătoși copilul. Micuțul nu era sânge din sângele meu, așa cum nu era nici din al Lui. Dar ți-am iubit fiul.

Totuși, iubirea mea nu îmi putea plăti băiețelului tratamentele și operația costisitoare. În schimb, buzunarul Lui putea în timp să o facă.

Te-ai întors cu spatele și ai plecat. Înaintai pe alee și te pierdeai în noapte. Sub picioarele mele se topea asfaltul și mă înghițea lent.

Înainte de a fi cu totul scufundat în trotuar, l-am văzut pe El. Te aștepta la capătul drumului. Cu o mână îl ținea de degețele pe băiatul tău, iar cu cealaltă un buchet cu flori. Știi că doar copilul însemna o floare, în buchetul lui fiind niște buruieni.

L-ai îmbrățișat mecanic, forțat. Atunci mi-am zis că te-am pierdut.

În acea noapte, m-am întors în garsoniera mea săracă. Abia reușisem să evadez din strânsoarea asfaltului de pe aleea ta. Migrena sufletului începuse să zbiere și mai tare când am pus capul pe pernă. Urla feroce și îmi încingea trupul.

Simțeam cum ard. Căldura pe care o emanam topea pereții asemenea unui cub de ciocolată scăpat în laptele cald. Tavanul se scurgea peste trupul meu. Când am adormit într-un final, podeaua s-a lichefiat și m-am prăbușit în gol, în lumea viselor.

Mă aflu, din nou, pe drumul din fața blocului tău. Retrăiam acel “adio” dureros. M-ai lăsat în urmă și te-ai îndreptat spre capătul aleii.

Știam ce urmează. El va apărea acolo cu copilul de mână și buchetul cu flori. Asta s-a și petrecut.

Te-ai apropiat de El, când, din depărtare, am zărit o a patra siluetă lângă voi. Era un bărbat cu față ascunsă într-o eșarfă neagră. Atât tu, cât și El, îl priveați confuzi pe necunoscut.

Bărbatul mascat a scos un pistol și l-a împușcat pe El. El s-a prăbușit mort, chiar sub ochii tăi îngroziți. Atunci mi s-a încețoșat privirea și, brusc, mă aflu altundeva.

Trăiam viitorul de după moartea Lui. Eram pe holul clinicii unde băiatul tău mergea săptămânal la control. Îl așteptam cu bomboane și o mașinuță de jucărie.

Știam că, în sfârșit, suntem un cuplu. El, ceea ce ne-a separat, a fost strangulat de trecut. Iubirea reciprocă, în sfârșit, ne-a adus împreună. Dacă El n-ar fi murit împușcat în acea zi, tu n-ai fi fost în brațele mele.

Lumea idilică s-a evaporat o dată ce m-am trezit din vis. Am fost smuls din rai și târât la loc în iadul în care El nu a murit împușcat. Cât de real a părut totul! La urmă, visele frumoase sunt amăgirea câinilor flămânzi.

Stăteam în pat și jeleam cu gândul la tine. Imploram Universul să transforme povestea din lumea somnului în realitate. Atunci, am auzit vocea Universului.

“Timpul este cartea a căror pagini pot fi citite o singură dată. Tu, ca om, nu poți retrăi ziua de ieri. Dar, eu, Universul, îți voi da șansa de a te întoarce în trecut. Vei putea deveni asasinul Lui și așa să transformi prezentul și viitorul în visul avut. Vei accepta să devii ucigașul din vis?” Acestea au fost cuvintele Universului.

Am căzut pe gânduri. Părinții m-au învățat de mic ceea ce înseamnă calea corectă. “Să nu împarți rău nevinovaților” îmi spuneau adesea. Acceptarea ofertei Universului însemna sfărâmarea valorilor cu care am crescut. Urma să devin un criminal. Apăsarea trăgaciului aducea asupra mea umbra unei crime ce avea să mă bântuie.

Dar am acceptat. Sufletul meu se sfărâmița în lipsa ta, așa că am acceptat darul Universului. Iubirea mi-a adus lacrimi în ochi... și în mână un pistol.

Universul m-a trimis în trecut, în noaptea aceluși “adio”. Eram la câteva străzi distanță de blocul tău. Purtam o eșarfă neagră ce îmi acoperea chipul, exact ca și criminalul visat. La brâu aveam pistolul.

Am mers pe străduțe până am ajuns în capătul aleii. L-am văzut pe El, alături de micuțul tău. Avea și florile pregătite. Tu te apropiai de cei doi, dar ai încetinit când m-ai observat. El mă privea confuz.

Atunci am scos pistolul. Nu mi-am putut privi în ochi victima. Pur și simplu am tras.

A căzut mort și florile din mână s-au împrăștiat pe șosea. Tu, îngrozită toată, te-ai repezit în fața copilului, devenind scutul lui uman. Nu știai că eram omul ce nu i-ar fi făcut rău niciodată. Credeai că sunt un simplu criminal.

Mă priveați împietriți în timp ce adunam florile de pe jos. Le-am așezat în buchet și ți le-am înmânat. De frică, le-ai acceptat. Nu știai că din dragoste ți le dăruiam.

Apoi am fugit cât am văzut cu ochii. Am fugit până când Universul m-a trimis înapoi în noul prezent, unde El era mort.

Au trecut zece ani de atunci. Nu ți-am povestit niciodată despre darul Universului, iar criminalul Lui nu a fost prins.

La început, am avut parte de o căsnicie reușită. Iubirea noastră ne purta peste norii raiului. Copilul tău (ce a devenit “al

nostru”) creștea vesel pe lângă noi. Lupta cu boala purtând un zâmbet cald pe buze.

Dar frumoasa noastră poveste a luat o întorsătură tragică. Mult timp nu ne-am permis tratamentele micuțului. Lipsa banilor a dus rapid la degradarea sănătății lui. Mai apoi, boala l-a strivit așa tare sub palma sa nemiloasă, încât l-am pierdut pe veci. Copilul nostru a murit la doar șase ani, doar fiindcă nu am avut banii necesari salvării lui.

Moartea sa ne-a răcit relația. De la soț și soție am ajuns la străini ce împărțeau o garsonieră mizeră. Dragostea ce ne-a adus împreună a murit mai repede ca un om împușcat pe alee.

Anii au trecut, iar tu, neîmpăcată cu viața, ai ales să te muți cu fiul pierdut. Nici măcar de un “adio” nu am avut parte.

Acum stau pe banca din fața blocului. Plâng gândindu-mă la tot ce am cauzat. Dacă El ar fi trăit, copilul tău ar fi avut suficienți bani pentru a fi îngrijit și salvat. Pot spune că am pe conștiință moartea unui băiețel de șase ani.

De asemenea, nu pot da uitării crima comisă. Am răpit viața unui om nevinovat, de dragul fericirii mele. “Să nu împarți rău nevinovaților”. Asta îmi spuneau părinții cândva. Am renegat învățătura lor și cu toții am sfârșit rău.

Simt cum crengile copacului din spatele băncii se încolăcesc în jurul gâtului meu. Voi muri strangulat. Asta și merit pentru egoismul meu. Consecințele sunt eoul faptelor noastre. Cam atât am avut de zis.

Fantoma de la aparate

Seara întâmpină oamenii în tot felul de ipostaze. La petreceri cu prietenii, alături de familie, solitari, meditativi, melancolici după o zi grea și așa mai departe. Pe Matei, un bărbat de douăzeci și patru de ani, seara îl găsea mereu în sala cu jocuri de noroc.

Căldura nu mergea înăuntru. Matei stătea pe scaunul incomod și cu ochii lipiți de ecranul aparatului de păcănele. Mâna îi tremura înghețată în timp ce introducea bani în mașina ce îi mesteca cu poftă salariul. Fructele se învârteau pe ecran, băgându-l pe jucător într-o transă cu care s-a obișnuit de mult.

Erau rare serile în care Matei se alegea cu un câștig din aparate. Aproape mereu își pierdea și ultimul ban, ca mai apoi să se întoarcă acasă cu stomacul mai gol ca o sală de clasă după terminarea ultimului curs. Cireșele și pepenii din joc doar îi accentuau foamea.

Pe lângă pierderea timpului și a banilor munciți, mai exista ceva ce îl deranja pe Matei. Avea impresia că își pierde mințile și îl apucă vedeniile. Chiar dacă motivul putea fi oboseala, tot nu mai suporta halucinația ce se repeta.

În sala de jocuri, Matei vedea din ce în ce mai des imaginea unui bătrân sfrijit. Bătrânul se afla la aparatul din stânga sa și, în mod ciudat, era legat cu funie de aparatul la care juca. După ce îl privea mai atent, bătrânul dispărea subit. Era ca o fantomă ce i se arăta doar pentru câteva secunde.

Revenind, în “reședința de seară” a lui Matei jubila un frig ascuțit. Deja pierduse o sută de lei, când a văzut din nou fantoma la aparatul din stânga. Ca întotdeauna, bătrânul era legat cu funie.

De această dată, Matei s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de fantomă. Bătrânul nu a dispărut. Stătea în continuare în fața aparatului, ignorându-l pe Matei. Matei i-a spus:

-Bună seara, domnule! Cred că ne-am mai întâlnit.

Bătrânul l-a privit în ochi cu un zâmbet trist.

-Normal că ne știm. Reprezintă trecutul, prezentul și viitorul tău. Obişnuiește-te cu prezența mea.

Matei, acceptând ideea că poate își pierde mințile, a continuat conversația:

-Ești o fantomă? Înafară de azi, mereu dispari când te privesc mai bine.

Bătrânul și-a întors ochii la ecran. Întrebarea primită l-a pus pe gânduri.

-Da, sunt. Din prima zi de viață am fost. Când eram un simplu suflet fără trup, o forță mai puternică ca toți mi-a decis soarta. O soartă tragică.

-Ce soartă? l-a întrebat Matei.

-Să mă nasc aici, chiar pe acest scaun, în fața aparatului de păcănele. Nu mi-am dorit niciodată să intru în lumea jocurilor de noroc. Dar sunt obligat. Asta fac fără oprire de când sunt pe lumea asta. În fiecare moment hrănesc aparatul cu bani, iar norocul nu-i de partea mea. Pierd, pierd din nou, pierd și rareori câștig. Când câștig o sumă de bani, nu mă simt

satisfăcut. De ce? Fiindcă știu că în timp am pierdut suma respectivă înzecit.

Matei se regăsea în vorbele bătrânului. Nici el nu era mulțumit de câștiguri. Ghinionul i-a răpit mai mulți bani decât putea suporta.

-Ați pierdut foarte mulți bani, domnule? l-a întrebat Matei.

-Suficienți încât să îmbătrânesc așa de mult. Cu fiecare leu ars, fire albe, riduri și dureri pun stăpânire pe ființa mea.

Matei a reflectat la convorbirea cu fantoma. Da, își petrecea fiecare seară în sala de jocuri, dar uneori simțea că nu o părăsește nici când pleacă acasă cu buzunarele goale.

Viermii dezamăgiți

Mormanul de pământ însemna noul cer pentru Dana. Abia a fost înmormântată în coșciugul de lemn ce îi servea drept pat pentru somnul veșnic. A murit de bătrânețe, după ce a trăit o viață lungă și într-o mare măsură regretată.

Ajunsă în sicriu, la fel ca toată lumea, nu a avut parte de solitaritatea cuvenită. Atât în viață, cât și după moarte, viermii caută să se hrănească cu ce se degradează. Acesta este scopul existenței lor.

Viermii s-au împrăștiat peste trupul neînsuflețit al Danei. Și-au propus să își înceapă festinul cu gambele bătrânei. Au început să muște când s-au oprit subit. Erau scârbiți de gustul lor.

Cu fiecare îmbucătură, trăiau povestea picioarelor Danei. Parcă vizualizau cum cele două membre inferioare părăseau casa părinților, doar pentru a ajunge într-un orfelinat. La o vârstă mai fragedă ca felia de portocală, familia Danei a abandonat-o. Așa s-a trezit în casa de copii, dezorientată și cu sufletul negru.

Viermii nu puteau mânca așa ceva. Gustul deznădejdiei și al fricii era prea amar. În acest sens, au acaparât mainile Danei. Dar au avut parte de altă surpriză neplăcută. Gustul mâinilor era chiar mai neplăcut ca cel al picioarelor.

Erau mâinile ce au atins nu un bărbat, ci un monstru. Soțul Danei a avut grijă ca o dată instalat un coșmar, să nu se mai termine toată viața ei. Un fulg ce a fost zbuciumat fără

oprire de o tornadă toxică și malefică. Aceasta a fost soarta ei alături de călăul ce s-a erijat în partenerul de viață.

Degetul inelar reprezenta cea mai inagreabilă parte din masa viermilor. Purta amarul unei alegeri greșite și, tot din frică, neîndreptată niciodată. Este interesant cum oamenii își fac singuri condamnări la moarte.

Încă mai aveau speranță viermii. S-au așezat pe chipul Danei, dar s-au scârbit după prima înghițitură. Fața femeii le dădea sentimentul uitării. În cele mai grele momente din viața sa, ochii, buzele și obrajii Danei nu au mai fost recunoscute de persoanele apropiate. De parcă în lumea aceasta era doar o proiecție dintr-un univers străin ce nu se putea intra în contact cu ceilalți oameni.

Obrajii Danei aveau un gust mult prea sărat pentru viermi. Lacrimi încărcate de ură și durere s-au scurs peste ei. Foarte rar văzute, dar a căror fierbințeală au lăsat răni știute doar de ea. Lacrima curge doar când nu mai are loc să umple paharul sufletului.

Deja demoralizați și lihniți, viermii s-au decis să încerce partea cea mai savuroasă dintr-un trup neînsuflețit, inima. Dar, asemenea încercărilor anterioare, inima s-a dovedit a fi un dezastru. Viermii nu au gustat de mult ceva așa de oribil.

În inima Danei se simțea gustul frustrării, al neîmplinirii și al întunericului. Înainte de a muri, Dana a stat și a cugetat asupra vieții trăite. Existența sa arăta ca un ciorchine de struguri aproape în întregime gol. Nu avea amintiri dulci cu care să se înfrupte pe patul de moarte. Viața este despre a supraviețui, despre serotonină și dopamină.

Ei bine, Dana nu a avut parte de ultimele două. Ea doar a supraviețuit fără să se bucure de multe. Ultimul său gând a fost că mai bine nu cunoștea lumea celor vii.

Pe final, viermii au plecat capul dezamăgiti. Trupul mort nu le oferea prea multe opțiuni. Durerea cândva trăită de om nu era apetisantă. Se pare că vor muri și ei de foame.